

[Nyhøe Andersen.]

kussionen ville have været, hvis denne traktat ikke rent tilfældigt var blevet underskrevet i Rom. Den kunne nøjagtig lige så godt være blevet underskrevet, skal vi sige i Bruxelles eller i Luxembourg. Så ved jeg ikke, om man ville have talt om Bruxellesunionen eller Luxembourgunionen, men jeg ved i hvert fald, at så ville det ikke have været med de undertoner af pavedømme og sort katolicisme og romerret osv., som man nu lægger ind i det, fordi man kan bruge udtrykket Romunionen og Romtraktaten. Det havde jo været et meget mere realistisk billede af fællesmarkedets faktiske forhold, hvis det havde været en Bruxelles- eller Luxembourgunion, for det hentyder jo faktisk til det nordligere område af Europa, hvor tyngdepunktet faktisk ligger. Det er jo ikke Rom og det sydlige Italien, der på nogen måde præger dette samarbejde.

Jeg vil gerne gøre en bemærkning til hr. Auken, som var inde på, at der sikkert ville finde en geografisk koncentration sted af erhvervslivet i de centrale dele af Europa omkring Rhinen, og at det ville komme til at skade dansk erhvervsliv, der ville blive reduceret til serviceerhverv, eller hvad det nu var, det hed. Jeg tror, at den betragtning er ganske i strid med den udvikling, vi har set dansk industri gennemleve i de senere år, og som vi, der var medlemmer af udvalget vedrørende midlertidig importafgift, fik en meget nyttig anskuelsesundersøgelse i. Tænker vi eksempelvis på de danske industrivirksomheder, der i særlig grad har præget eksportudviklingen — lad mig nævne Danfoss, Lego, B&O, Carmen Curlers og Novo, bare for at tage nogle få eksempler — er de alle sammen teknisk meget højt udviklede industrier, hvor teknologien er det vigtigste, hvor man ikke benytter masseråvarer, der er afhængige af en beliggenhed ved en bestemt råvareforsyning, og hvor man heller ikke er afhængig af beliggenheden midt i et meget stort marked. Det er faktisk industrier, hvis placering — det viser jo eksemplerne — kan tage hensyn til de miljømæssige fordele, der er forbundet med at placere sådanne industrier i et land som Danmark fremfor midt i det sodede og forurenede Ruhrdistrikt. Jeg tror, at den tid er forbi, hvor der vil blive tale om, at Ruhrdistriktet og Rhinområdet vil virke som en magnet på

vore industrier. Jeg tror tværtimod, at vi har chance for at udnytte et udvidet fællesmarkedets fordele til at trække industrier herop.

Spørgsmålet om arbejdsgiverbidrag til den sociale lovgivning blev rejst både af hr. Auken og fru Ruth Olsen, og udenrigsøkonomiministeren har svaret på det. Men jeg vil gerne føje et argument til de betragtninger, udenrigsøkonomiministeren fremførte. Jeg vil henvise til den undersøgelse, der ligger på vores bord, og som jo viser, hvordan lønomkostningerne i de forskellige europæiske lande er inklusive arbejdsgiverbidragene til den sociale lovgivning. Det viser sig, at de EF-lande, som har de højeste arbejdsgiverbidrag, ikke samtidig er de lande i et udvidet EF, som har de højeste totale lønomkostninger, og når det forholder sig sådan, er der ikke noget grundlag for, at disse lande skulle kræve, at vi skulle forhøje vore arbejdsgiverbidrag af hensyn til, at der ellers skulle opstå en fordrejning af konkurrenceevnen.

Jeg skal til hr. Skovmand sige, at jeg er enig i, at fællesmarkedets u-landspolitik kan blive endnu bedre, end den er, det sagde jeg i mit indlæg i formiddags. Men som flere andre talere har sagt det, forstår heller ikke jeg, at hr. Skovmand så ikke ønsker at gå aktivt ind og gøre et forsøg på at gøre denne u-landspolitik bedre. Jeg forstår ikke, hvad det vil sige, at en udvidelse af EF skulle skabe flere særinteresser i denne sag, som skulle betyde, at der tværtimod blev ringere muligheder. Det kan jeg ikke se nogen som helst grund til. Jeg tror tværtimod, at der vil komme en væsentlig større bredde i det fælles u-landsarbejde. Men i øvrigt er det jo sådan, at de fælles bidrag i EF kun er 7 pct. af EF-områdets samlede u-landsbidrag. De 93 pct. er bidrag fra de enkelte deltagende lande, og det vil formentlig også blive sådan langt ud i fremtiden, at det er de enkelte landes u-landshjælp, der er det afgørende. Alle EF-landene yder meget stor u-landshjælp. Vi har ikke noget at prale af sammenlignet med disse lande, og derfor må jeg sige, at jeg synes ikke, der er noget, der taler for, at vi, netop hvad u-landspolitikken angår, skulle være bange for at gå med. Jeg synes tværtimod, at det må virke som et argument for en dansk tiltræden.

Jeg skal forsøge kort at sige, at de be-